

en onmisbaar bij de effectuering van een belangrijk deel van het overheidsbeleid".⁴⁵⁰

2.7.1.5 De verantwoordelijkheid van politici voor een rechtvaardige belastingwetgeving

De begrijpelijkheid van (belasting) wetgeving hangt in belangrijke mate af van de taalkundige, logische verwoording van de juridische aspecten ervan. Niet alleen is de wetgeving daardoor beter te begrijpen, zij is ook beter uit te voeren. Iedereen, en met name de individuele belastingbetaler, is hierbij gebaat. Iedereen is er derhalve mee gediend, dat de wetgever (politici) voldoende aandacht heeft (hebben) voor de manier waarop de belastingwetgeving wordt geformuleerd.⁴⁵¹ Men mag van politici verwachten dat zij de tot stand gekomen wetgeving vanuit het oogpunt van duidelijkheid en begrijpelijkheid beoordelen.⁴⁵²⁻⁴⁵³ Dit kan een voorwaarde zijn voor het behoud van het vertrouwen van de burgers in de gezagsdragers.

2.7.1.6 Belastingwetgeving: compromis van rechtvaardigheids- en doelmatigheidsbeginselen

De belastingwetgeving is tevens de resultante van een compromis van rechtvaardigheids- en doelmatigheidsbeginselen. Ook de verantwoordelijkheid voor dit compromis komt voor rekening van de wetgever (politici). Hofstra drukt dat als volgt uit: "De doelmatigheid van belastingheffing begint bij de wetgever."⁴⁵⁴ De wetgever krijgt bij het tot stand brengen van belastingwetgeving, te maken met de tegenstrijdigheid van de

⁴⁵⁰ H.D. Stout[4]: "De verbetering van de wetgevingskwaliteit betekent volgens de Minister dat ook aandacht moet worden besteed aan de "maatschappelijke wisselwerking" tussen wetgeving (bestuur) en maatschappij." (blz. 192). Stout stelt dat de minister in de beleidsnotitie *Zicht op werk* spreekt over "een vergroting van de aandacht voor de maatschappelijke en beleidsmatige consequenties van regelgeving." (blz. 192). Er moet dus aandacht zijn voor de wisselwerking tussen maatschappij en wetgeving vóórdat wetgeving tot stand komt en er moet aandacht zijn voor de maatschappelijke consequenties van de tot stand gebrachte wetgeving. Stout vermeldt verder: "Goede wetgeving moet toegesneden zijn op de bestuurlijke en maatschappelijke situatie waarop de wet betrekking heeft." (blz. 192).

⁴⁵¹ H.D. Stout[4]: "Behalve de eisen van subsidiariteit en proportionaliteit worden de eisen van uitvoerbaarheid en handhaafbaarheid, rechtmatigheid en verwerkelijking van rechtsbeginselen, doeltreffendheid en doelmatigheid, onderlinge afstemming, eenvoud, duidelijkheid en toegankelijkheid geformuleerd." (blz. 194).

⁴⁵² Zie de hoofdstukken 3 en 4.

⁴⁵³ H.D. Stout[4]: "Het verdient opmerking dat de gewenste vergroting van de samenhang tussen wetgeving, bestuur en maatschappij volgens de opstellers niet alleen een zaak is van de wetgever, het gaat volgens hen in zeker iozicht ook om een verandering van mentaliteit of cultuur in de politiek. Het feit dat de politiek ("in de waan van de dag") met andere oogmerken dan bijv. een wetgevingsjurist op een departement opereert staat nogal eens het streven naar de verbetering van de wetgevingskwaliteit in de weg." (blz. 193, noot 33).

⁴⁵⁴ H.J. Hofstra[9] ziet in de doelmatigheidsbeginselen geen belastingbeginselen. Hierdoor komt, voor de opbouw van het belastingstelsel, de nadruk te liggen op de rechtvaardigheid die bij belastingen past. Hij merkt daar verder over op: "wel kunnen de eisen van doelmatigheid ertoe dwingen aan een volledige toepassing van de belastingbeginselen tekort te doen". (blz. 84).